

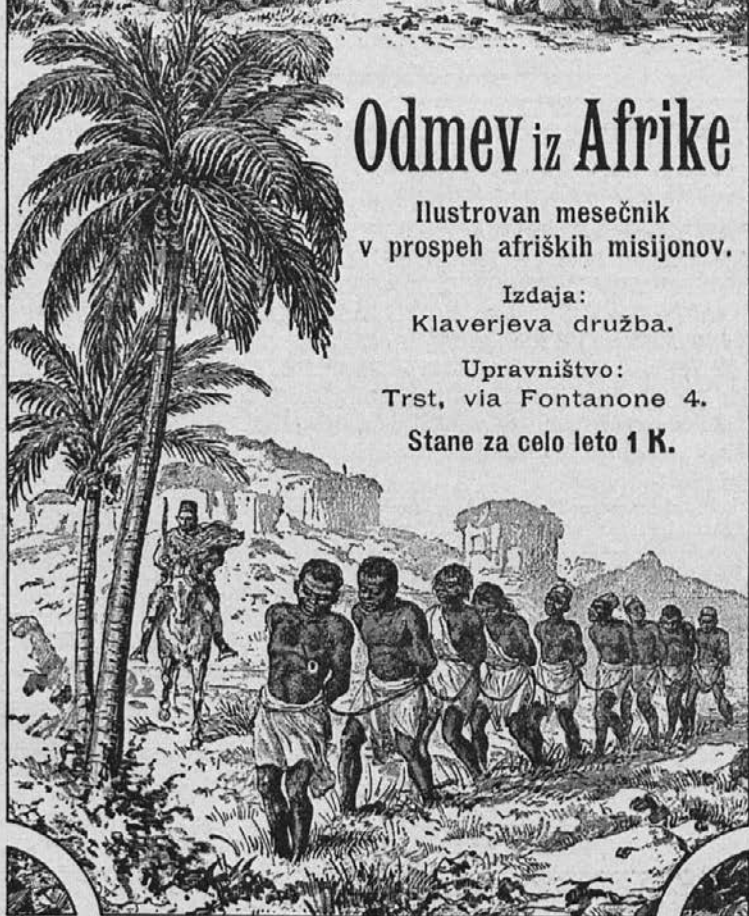
Odmey iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.**
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst**,
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanske ulice 8, I. nadstr.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se
sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe,
gospej profici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke mesca velikega srpana.

Propagandino pismo glavni voditeljici družbe sv. Petra
Klaverja. — Apostolski vikarijat Gabun. Mouni (Zahodna Afrika).
Konec. — Apostolska prefektura v francoski Guineji, Conakry,
P. Leronge, C. S. Sp. — O sreči, ki sta jo prinesla dva za-
vitka. — Kratka misijonska poročila. — Slika: P. Lejeune,
C. S. Sp., s petimi odkupljenimi zamorskimi otroki.

Predpravice in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
udeleževala Klaverjevega podjetja, je prosila glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki so udje te družbe, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predpravice in pooblastitev in jih je po prop-
agandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki je ud Klaverjeve družbe, ima trikrat
na teden osebno altarno predpravico;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po obrazcu, splošno predpisanem od papeža Benedikta XIV.;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Pozor!

Cenjene čitatelje opozarjamo, da podružnica
Klaverjeve družbe v Trstu od 24. avgusta naprej
ne bo več stolovala via Fontanone 4, ampak

via del Ronko 6.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjelje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Propagandino pismo glavni voditeljici družbe sv. Petra Klaverja.

Začetkom tekočega leta je podala naša gospa glavna voditeljica sv. kongregaciji za razširjanje sv. vere (Propaganda) precej obširno poročilo o stanju in delovanju družbe sv. Petra Klaverja. In danes priobčujemo z največjim veseljem našim prijateljem in dobrotnikom prisrčno pohvalno pismo, s katerim je Nj. Eminenca kardinal Gotti, prefekt propagande, blagovolil odgovoriti na omenjeno poročilo. Trdno se nadejamo, da bo vse, ki imajo za naše delo zanimanje in gorko srce, nanovo vspodbudlo, da delujejo neutrudljivo za prospeh in razširjanje našega dela, na katerem se tako očitvidno razodeva volja Božja in pa njegov sveti blagoslov.

Sv. kongregacija de propag. fide.

Zapis. šte. 75,971.

Predmet:

Izkaz darov in razdelitev miloščine po
družbi sv. Petra Klaverja.

Rim, 16. majnika 1907.

Visokopoštovana gospa!

Iz natančnega poročila o razdelitvi milih darov, ki jih je nabrala družba sv. Petra Klaverja v prospeh afriških misijonih ter po navadi poklonila tej sveti kongregaciji, sem se znova

prepričal, da se je denar porazdelil zopet z največjo nepristranostjo in modro po potrebah posameznih misijonov.

Razun tega mi je bilo v veliko tolažbo, da je znesek misijonskih darov vsled božjega blagoslova letos znatno poskočil; k temu so pač vzlasti primogli časopisi, ki jih družba izdaja v vedno večji meri in v raznih jezikih. Ta sv. kongregacija se torej iz srca veseli vsega dobrega, kar stori družba s svojim sodelovanjem za izpreobrnenje afriških narodov, in želi, naj bi se družba, ki jo Vaše Velerodje tako previdno in blagonosno vodi, vedno lepše razcvitala, ter ji prosi v ta namen posebnega blagoslova božjega.

Želeč Vam vsega najboljšega, bilježim

Nj. Visokorodju gospej grofici
M. Th. Ledóchowski,
glavni voditeljici Klaverjeve družbe
v Rimu.

Vam v Gospodu udani služabnik
Fr. G. Ma. Gotti,
prefekt.
Luigi Veccia,
tajnik.

Apostolski vikarijat Gabun. Mouni (Zahodna Afrika).

(Konec).

V prosvetni Evropi bi kmalu kdo menil, da so taka potovanja prijetna izprememba v življenju misijonarjevem; a dasi so ta potovanja včasih tudi manj naporna in težavna, ker so nekateri rodovi milejše narave ali na Evropejce bolj navajeni, moramo vendar navadno premagati veliko in hudih zaprek in nevarnosti, ker je večina plemen še divja, ki Evropejca še videla ni, in nas torej sprejema le z veliko nezaupljivostjo. Posebno neuklonljiv je Fang, če ga hočeš učiti katekizma, in to je vendar pravi cilj našega potovanja. Fang je pa bitje, katerega pojmi ne segajo daleč: mnogoženstvo, jed in pijača, to mu je vse.

Nekega dne vprašam takega divjaka, ki je složno ležal v svoji kočici, ki se zove »abègne«: *) »Na kaj pa misliš, kar si tu?« Začudeno me pogleda. »Ah«, meni, »nič ne mislim«. Ko pa le zahtevam, da mi pove, kar hočem, pomisli par trenutkov, potem pa reče ponosno: »Na to mislim, kaj bom danes večerjal«. Telesno življenje z vsemi mogočimi sladkostmi in vžitki je, bi se lahko reklo, edina skrb pristnega Fanga. Na prihodnje reči sploh raje nič ne misli. Seveda, smrt bo že dosta kmalu prihitela, in strah, da bo treba v pekočem ognju na veke goreti, nikakor ni pripraven, da bi koga delal veselega.

Kako često se zgodi, da poizkušamo vse mogoče načine, kako bi tem ljudem vcepili in vbičali vsaj najpotrebnejših resnic, a slednjič dobimo v odgovor: »Mogoče, da je vse to, kar nam

*) Hišica, v kateri se močje po dnevu shajajo, da se pomenkujejo, spijo, jejo in pijejo. Po noči služi pa kot stražišče.

tu praviš, dobro, a čaša žganja ali en tabakov list bi nam bilo še ljubše!»

Da bi katoliška vera dovoljevala imeti več žen, bi se je precej Fangov oprijelo, kajti to dobro spoznajo, da je Bog in, kar je ž njim v zvezi, več ko njihovi fetiši; brez velikih težav bi se tem odpovedali — a žene! Bogastvo, čast, razvedrilo — vse je v jih združeno. Zato čakajo zadnje sile, predno se odločijo, da njih odslovijo. In koliko pameških dokazov in lepih razlogov si ne izmislijo v izgovor grde svoje pravice. Čim več žen ima kdo, tem bolj je veljaven, da, tako postane ud bolj imenitnega »višjega sloja«, kakor pravi ljudski izraz. Vrhutega pa — in to obrača najbolj pozornost Fangovo nase — »več žen, več jedi«, ker se število jedi ravna navadno po številu kuharic. Pa še več drugih razlogov je, iz katerih se našim duhovnijanom zdi pač nemogoče, zadovoljiti se z le eno ženo.

Zato je naš vpliv na odrasčence, ki so večinoma krepkega zdravja, splošno kaj skromen. Splošno pravim, kajti k sreči imamo gotovo številce izjem, in spominjam se še ene vasi, kjer se je dalo malodane vse prebivalstvo krstiti. Besen radi te zgube, je začel hudobni duh ljut boj, da bi zatrl in uničil lepo se razcvitajočo krščansko občino. Vojsko, bolezni, razdejanje vasi: vse to je poizkusil. Konec vsemu temu je bil, da sta le dva kristjana preživela te stiske. Pa še izmed teh dveh je bila enemu pred več leti uropana prava žena; a po priprošnji svete Ane, ki smo jo v tej zadevi prosili pomoči, je mogel misijonar pred kratkim stvar spraviti zopet v red.

Na smrtni postelji posnemajo naši Fangi mnogo evropskih kristjanov. Ko je že vsako drugo upanje splavalo po vodi, in ne preostane nič drugega, ko sprijazniti se z večnostjo in peklom, tedaj jim šinejo zopet besede misijonarjeve v glavo, in tedaj šele začne dobro seme, ki je bilo na videz docela zadušeno, vspevati in roditi sad. Tako moremo vsako leto kakih sto umirajočih rešiti. Žal je to delo le za večnost. A mi se tolažimo z nado, da se ti »uzmoviči paradiža« tam gori zedinijo z vojskovalnimi verniki evropskimi, da izprosijo od Boga prerojenje svoje uboge domovine.

Kljub tem okolnostim imamo nekaj stotin kristjanov, ki žive razpršeni po vaseh. Pa oh, koliko izmed njih ne more prejeti sv. zakramentov, ne morda raditega, ker jih vabijo fetiši, ali ker bi radi imeli več žen, ne, saj bi jim bilo prosto, pridržati eno ženo, s katero bi se že zadovoljili. A od poganske žene tega ni pričakovati. Naj govore razni potovalci o tej stvari, kar hočejo, gotovo je, da je zvestoba poganske Fange prej bajka ko resnica. In vendar iz moralnih razlogov ne moremo na to misliti, da bi to mešanico odpravili iz misijona; kajti sicer bi naše naloge tudi ne mogli izvršiti. Res se nam navadno posreči, da iz naših otrok vzgojimo prav dobre, verne kristjane, a krščanske družine ustanoviti ne moremo; in vendar

je ta edino upanje vsake krščanske občine. Neredko se zgodi, da naši otroci, ki pridejo vsak dan v dotiko z neverniki v vasi, zagazijo v greh in praznoverje, deloma že zaradi podnebja, deloma pa tudi vsled prirojenih strasti; tako začnejo sčasoma zanemarjati svoje verske vaje, padajo vedno niže in niže, dokler ne pridejo do tistega, kar so bili pred vsprejemom v misijon. Ker ne najdejo oseb, ki bi bile v enakem duhu vzgojene kakor oni, brez obotavljanja sklenejo večno zvezo z ženo, ki jih lahko vsak dan pusti na cedilu. Odtod nesrečne ženitve za poizkušnjo, bo li žena pametna ali ne. Ker se pa nikoli ne zgodi, da bi se katera izkazala zvesto, zato se ti proizkusi ponavljajo celo življenje.

Res se nam je posrečilo, da smo mogli nekoliko zakonov poveljaviti (legitimirati), a sploh se zdi, da so postavni zakoni strah in groza hudega duha, ki ima oblast nad Guinejo; kajti vse mogoče moči napenja, da bi pretrgal te vezi. V našo največjo žalost moramo priznati, da se to hudobcu vse predobro posreči. Na zunaj je krivda zdaj pri možu, zdaj pri ženi, včasih tudi pri njenih stariših, a resnica je, da je to obžalovanja vredno za naš misijon.

Vemo sicer sredstvo, ki bi pač pomagalo, namreč, če bi se naselile sestre v tej deželi. Starejši in novejši kristjani jih srčno želijo in željno pričakujejo, knjim bi mogli izročiti svoje žene in sestre, in mi sami smo prepričani, da bi nam bilo potem lahko precej zakonov poveljaviti. Že smo menili, da smo dosegli svoj cilj in da nam bo mogoče, pridobiti sredstev za vzdrževanje njihove nasebine, ko smo si namreč lani zbrali prostor za prihodnje stavbišče ter začeli podirati les. Žal je ta lepa nada kmalu splavala po vodi, kajti nekoliko mescev pozneje so prišle sovražne francoske postave, in pomanjkanje gmotnih sredstev nas je užugalo, bili smo primorani, zopet vse pustiti pri miru.

Da bi bila vsaj v primerni oddaljenosti od nas še kaka druga misijonska postaja, ki bi nam mogla napraviti to uslugo ter sprejeti žene naših kristjanov! A kaj, sami smo, čisto sami v celem severnem delu vikarijata Gabun. Tako smo primorani, vzeti vse le na lastne rame. Vemo pač, da je dobro delati za večnost, pa vendar je to delovanje zelo počasno in vspehi so jako, jako pičli. Odkod nam prisije pomoč? Tega ne vemo; upamo pa, da Bog čuje naše prošnje in da jih bo uslišal.

Zdaj si morete, gospa grofica, nekoliko misliti, koliko se je že storilo dobrega, zlasti pa, koliko več je še treba storiti v tem našem ljubem misijonu. Če se vse prav presodi, je naše delo bolj za prihodnost. Zdaj še pač le »trebimo«, kakor tu pravimo. Res je to zelo naporno in težavno delo, pa neogibno potrebno za prihodno žetev. — Težko je te prebivalce, nam izročene, izpreobrniti, pa se ne delajo li najtrajnejši in najtrpežnejši spomeniki iz najtršega kamna?

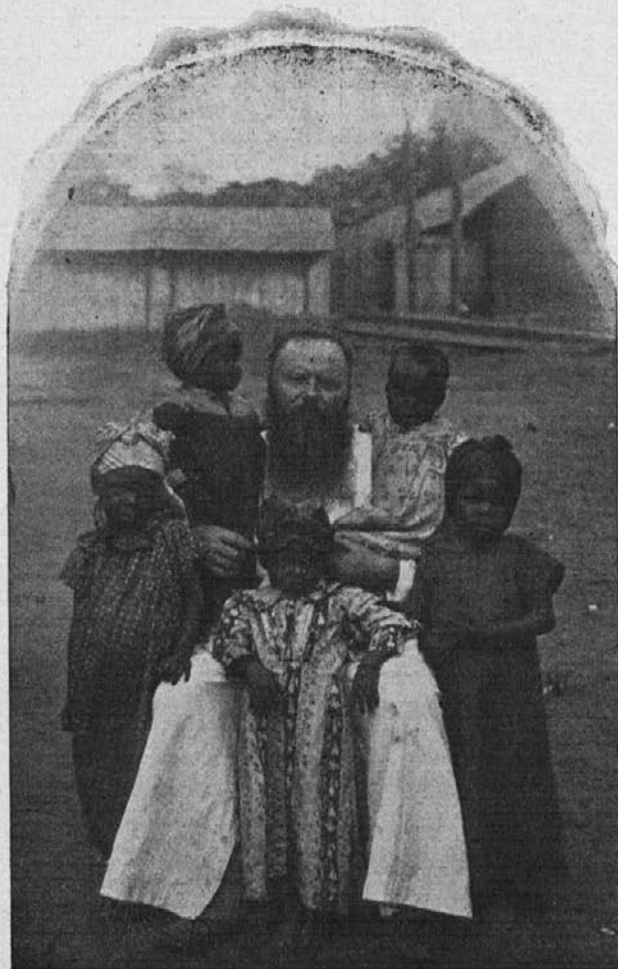
Apostolska prefektura v francoski Guineji.

Očetje sv. Duha.

Conakry.

Uboštvo nove ustanove.

Spominjajoč se Vašega milosrčnega daru cerkvene obleke, katero ste poslali lansko leto za kapelico Sv. Petra Klaverja v Dubrehi, se drznem, Vas prositi za enakega daru za kapelico v Kindiji.

Kiše je lastnina Klaverjeve družbe.

P. Lejeune, C. S. Sp., s petimi odkupljenimi zamorskimi otroki.

Kindija je mesto, ležeče ob železnici, ki se zida ravno zdaj v Guinejo. Že zaradi svoje lege potrebuje Kindija misijonsko postajo; a ker je to mesto središče celega okraja, je tem bolj

potrebno, da se napravi tam stalna misijonska postaja, ali pa vsaj kaka priprosta podružnica.

Meseca velikega travna sem bil prvokrat poslan v Kindijo. Našel sem tam poleg sirskih katoličanov tudi kristjane, domačine, večinoma delavce pri železnici. Prosili so me, naj ostanem pri njih za vedno; seveda bi bil sam rad ostal, ko bi imel zadosti sredstev in pomoči.

K nedeljski službi božji se je zbralo 70—80 kristjanov; mnogo jih je opravilo velikonočno spoved. Tri mladeniče smo krstili, četrtega smo morali pa radi pomanjkanja potrebnega znanja zavriniti.

Ko sem odšel v Kindijo, ni bilo v mestu nič drugega kakor prodajalne, velike in majhne, črne in bele. Mesto je bilo popolnoma pogansko, brezversko. Mohamedanski duhovniki so imeli nobene mošeje, in protestantje, ki so tu tržili z robci in drugo drobnjavo, so peli svoje psalme zdaj tu, zdaj tam, in njihov pastir je bil vesel, da je smel obhajati svojo službo božjo v verandi neke trgovske hiše. Tudi jaz sem se moral zadovoljiti z enakim prostorom za daritev sv. maše.

Od tega časa se je pa versko gibanje vedno bolj razširilo, in ravno raditega moramo skrbeti za izboljšanje naših razmer. A kako? Protestantje imajo že svojo naselbino. Ponosno se dviga njihova stavba v zrak in redno zvonenje naznanja, da živijo tudi v tem kraju ljudje, ki mislijo tudi na Boga in ne samo na svoja vsakdanja opravila. To je gotovo pridobitev, in če ravnajo iz dobrega namena, je gotovo bolje ko nič. A priti mora na vsak način do tega, da bota tudi prava vera in pravo bogočastje dobila svoj altar in svojo cerkev. Mi zaostajamo za protestanti; vendar ne smemo obupati. Javljam Vam, velecenjena gospa, da že imamo stavbišče, tudi zidovi že stojijo, in o. Sage je prinesel tri harfe, ki nam nadomeščajo zvonove.

Vidite, velecenjena gospa, koliko pomanjkanja je še tu. Čutil bi se najsrečnejšega človeka, ko bi dobil zopet, kakor l. 1904., velik zavoj cerkvene obleke.

Obljubite mi, velecenjena gospa, da prosite Svoje pobožne sodelavke in sotrudnice pomoči za kapelico v Kindiji! — Gotovo se bodo našle gospe, ne samo velerodne po rojstvu, ampak tudi velikodušne po srcu, ki bodo radovoljno odložile rokavice in prijete za škarje in iglo kot sotrudnice katoliških misijonov! — Tako bo imela Kindija v kratkem lepo kapelico!

Z odličnim spoštovanjem ostanem Vaš udani
P. Lerouge, C. S. Sp.

O sreči, ki sta jo prinesla dva zavitka.

Predstojnik semenišča Villa Maria se prisrčno zahvaljuje za poslano podporo. »Zdaj imam pa zopet upanje«, tako piše, »ker je zagotovljena prihodnost naših 45 otrok; saj pač družba sy. Petra Klaverja, kateri izrekamo tisočkrat zahvalo,

tudi v prihodnje ne bo pozabila naših revnih malčkov.«

Anton in Viktor, ta dva odlikovanca, sta vsa srečna, ker sta dobila od svojih rednikov toliko lepih in koristnih reči. Najprej sem vsakemu izročil pismo iz Evrope, seveda tudi vsebino prevel ter jima naznanil, kaj je prišlo po pošti. Koliko je bilo strmenja, veselja in začudenja, je težko povedati. Neprenehoma sta ponavljala: »Batiw a gabo, kako radi nas imajo, ljudje v Evropi imajo usmiljena srca!« In prijateljski, ki bi bili tudi rad i imeli svoje varuhe — zaščitnike v deželi belokožcev, so jima čestitali ter jima skoro zavidali veliko srečo, žalostni, da tudi oni niso tako srečni: »Vidva imata res blagoslov, vidva, ki sta dobila pisma od katoličanov v Evropi.« »Le pridno in pobožno molite«, jim pravim, »srca vseh so v božjih rokah; če prisrčno molite za dobrotnike, se morda oglasi tudi za vas kak posinovnik.«

Čez osem dni, ko težko pričakovana zavitka po srečni vožnji prideta ravno v mojo soboj je zavladalo splošno veselje. Anton, videč te krasne reči, debelo gleda, obliče mu sije radosti. Ko bi bila to videla njegova mati, bi se ji ne bilo mililo žrtve, da je darovala svojega črnega sinka Gospodu. Anton je klečal pred menoj ter jemal skrbno reč za rečjo iz zavitka, kakor črninik, nož, rožni venec itd. te venomer ponavljal: »Kako me ima rada! Angagala!« Tudi Viktor je obračal v rokah zvezke, jih tipal pa se povpraševal, kako je to mogoče, da je od včeraj do danes postal skoro tako bogat kakor častiti oče sam.

Da bi vam razpovedal vse mogoče izraze notranjih čuvstev teh srečnih otrok pa tudi onih, ki niso bili tako srečni, mi je naravnost nemogoče. Da bi videli otroci v Evropi, kaka sreča in kako veselje vlada ob takih priložnostih med vbogimi zamorčki, kako lahko bi oni in njih stariši umeli resničnost pregovora, ki pravi: »Dati je blažje ko vzeti!«

Kratka misijonska poročila.

Veseli napredek v Belgijskem Kongu. O. Van Hecke nam piše sledeče: »Apostolski vikariat v Belgijskem Kongu šteje 7576 kristjanov in 15.697 katehumenov. Vendar je v resnici veliko več kristjanov, ker je lansko leto 4626 zamorcev sprejelo sv. krst, in je že bilo prej 5846 kristjanov. Radi pogostne selitve se število ne da natančno določiti. — V Kassaj je 4751 kristjanov in 5294 katehumenov.

Tukaj je umrlo v enem letu (1. mal. srpana 1904. do 30. rožnika 1906.) 1585 ljudi; 1250 se jih je rešilo in krstilo. V naših sirotišnicah imamo 699 otrok (464 dečkov in 235 deklic).

Kot pomoček proti morski bolezni svetuje neki misijonar tole: Mrzlo pivo (led se dobi na vsaki ladji) se vzame vsakih 10 minut tri žlice. To je vsa skrivnost. Na ta način povžito pivo, je tudi sredstvo proti slabemu želodcu. — Namesto piva

se vzame tudi lahko ledeno mrzla voda (vsakih 10 minut 2—3 žlice). A pivo deluje z boljšim vspehom.

O. Gommenginger, C. S. Sp., nam piše: »Dovolite, da Vam pošljem obenem krstne liste, katere ste nam poslali po postaji Zansibar. Sicer so že delj časa napisani a odpošljem jih šele od postaje Zansibar, kjer bivar zdaj za nekoliko dni. Od tu je poštna zveza z Evropo sigurnejša in hitrejša. — Ob enem izrekam svojo iskreno zahvalo za Vaše zanimanje, ki ga kažete za postajo Kilema. — Molitve in priprošnje, ki se opravljajo vsepovsod za spreobrnjenje zamorcev, so pripomogle, da se vzbujata tudi Kilimandžaro iz svojega dolgega spanja. Krščanska vera se vedno bolj širi. Tukajšni prebivalci so krepek narod s trdno voljo; morda postanejo enkrat steber krščanske vere v Afriki. Preteklo leto smo imeli 200 krščencev, otrok in odraslih. Bržkone jih bo koncem leta sprejelo kakih 100 prvo sv. obhajilo. — Naši gorjanci so lahko ponosni na krasoto svoje domovine. Dal Bog, da bi se ponašali v kratkem tudi s tem, da tvorijo obsežno krščansko občino, zvesto Bogu in katoliški cerkvi. — Načelnik našega okraja

je sicer še pagan, a hoče, da se vsi otroci krstijo. Velikokrat je že klical misijonarje k umirajočim otrokom in tako omogočil njihov krst. Upajmo, da bo tudi njega zadela milost božja! — Najbolj pogrešamo dosti prostorne cerkve, da bi mogli vsi ob nedeljah dohajajoči kristjani in pagani prisostvovati sv. maši. Neobhodno potrebno je, da sezidamo novo cerkev. Toda manjka nam denarja za stavbo. Morda se najdejo milosrdni ljudje, ki nam pomagajo postaviti cerkev v čast Naši Ljubi gospej. — Dovolite, milostljiva gospa, da priporočam postajo Kilema Vam in cenjenim bralcem v pobožno molitev!

Natal. O. Franc Mayr piše vel. srpana p. 1.: »Gotovo bo zanimalo cenjene bralce, slišati kaj o ustaji Culukafrov. Odkrito izjavim, nisem pričakoval, da bo ustaja tako dolgo trajala. Zdaj so pretekli že trije mesci in padlo je že nad 2000 Kafrov v bojih. Bojujejo se ti ljudje z lokom in sulico nasproti puškam in kanonom. V vsaki bitki jih pade na stotine; od belokožcev pa ni nobeden ranjen. Škoda je tem večja, ker Evropejci požigajo hiše in žitna polja. Mrlič se ne pokopavajo.

Kdor se usmili ubogega, na obresti posodi Gospodu, in mu bo povrnil. (Preg. 19, 17.)

XXXXXXXXX Popolni odpustki XXXXXXXXX

za ude Klaverjeve družbe v mescu malem srpanu:

Dne 24. avgusta, na praznik sv. apostola Bartolomea.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rečnjega Telesa, obskovanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.
Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. maja 1907.

Za afriške misijone: Iz zapuščine dveh duhovnikov 240 K, Ivana Pavlovič 40 vin., J. Pirš 2 K 17 vin., preč. g. župnik Bogulin 50 K, M. Drev 2 K 50 vin., preč. g. Bauman 2 K, po Francu Nastran od več oseb 9 K, J. Bukovnik 2 K, J. Carli 197 K, J. Habisch 5 K, Anton Ploj 2 K 80 vin., Neža Fernas 5 K, Paul Dolinšek 4 K, preč. g. Ukmar 80 vin., po preč. g. Poljšak od M. K. 200 K, J. Bokal 2 K, po Martinu Kot od Terezije Keher 1 K, gospa Supan 2 K, gospa Šušteršič 1 K 50 vin., gospica Wessener 2 K, pušica oddajalnice v Ljubljani 3 K 16 vin.

Za sv. maše: Marija Dev 2 K, po Mariji Kuntarič: M. Brodnik 4 K, po preč. Baziliju Dolinar 20 K, Ana Wurzer 4 K, Peter Čauš 3 K, Helena Dolinšek 13 K, M. Jazbec 2 K.

Za stradajoče v Afriki: M. Pozenel 1 K, Val. Dolinšek 3 K, po Pavlu Dolinšek od več oseb 3 K 80 vin., po preč. gospodu Poljšak od M. K. 100 K, po Francu Bore od M. Šinkovec 30 vin., F. Zabavnik 1 K, družine Naglič 3 K 40 vin.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: po Jederti Zupan za krščence: Nežika, Marija, Terezija, Jedert 5 K. Preč. gospod P. Jansovec superior 10 K, po preč. g. Poljšak od M. K. 100 K, po P. Pečolar od neimeno- vane osebe 24 K za enega zamorskega dečka, ki se naj krsti na ime Jozef.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Franc Ravnik nabral 11 K 60 vin., po Kupčić od M. Redujak 2 K, neimenovan 2 K, M. Hentak 2 K, Roza Varl 2 K, M. Vok 2 K, neimenovan v Solkanu 20 K, Ivana Pavlovič nabrala 24 K 66 vin., po Malalan od Marinovich 2 K, L. Čadež 20 K, po Kuntarič od H. Hladnik 1 K, M. Brodnik 2 K, T. Škof 1 K, M. Tardina 1 K, Jozef Friš 3 K, Sedej nabrala 5 K, Antonija Koprivec 5 K, Dupeljski 2 K, preč. g. župnik Presker 10 K, po J. Zupan iz Doline pri Trstu nabrala 16 K, Barbara Ušen 6 K, Vinko Ušen 4 K, po Rozaliji Miklavčič od več oseb 5 K 60 vin., Martin Kot 13 K 30 vin., Terezija Kastelic 2 K, Ana Wurzer 2 K, Marija Jazbec 1 K, Neža Zemlič 1 K, Terezija Zemlič 1 K, Kata Divjak 1 K, po M. Žibret: gospa Lipold 1 K 60 vin., neimenovan 1 K, po Antoniji Devet 2 K 60 vin., po Elizabeti Košak 3 K 20 vin., Marija Primožič 2 K, po preč. g. Poljšak od M. K. 50 K, Ravnik 20 vin., po Peter Pečolar od neimenovanega 1 K.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Po Mariji Ravnik 4 K 20 vin., po J. Zupan v Dolini pri Trstu 2 K, po Janezu Bukovnik 10 K, po Elizabeti Košak 6 K, po Ivani Barl, Mariji Bev in Franciški Končan 26 K 88 vin., po Mariji Brenčič 5 K 85 vin., po Elzi Globočnik od N. Čas 60 vin., po P. Pečolar 1 K 20 vin.

Za misijon družbe Jezusove v Zambeziju: Čadež Lucija (za sv. maše) 10 K.

Za sestre v Cluny: Za poslopje misijonske postaje Boroma: Preč. g. superior Javšovec 10 K.

Za Klaverjevo družbo: M. Zupančič 2 K 50 vin., Jozef Zupan 1 K; povspesovalni prinosi: M. Klinar 2 K, L. Peternel 2 K, M. Jurca 2 K, preč. g. Ivan Hauptman 2 K, Angela Rogl 3 K, Jozef Ilgovec 2 K, Franc Nastran 1 K, J. Carli 2 K, preč. g. Barle 4 K, Antonija Koprivec 3 K, preč. gospod Ivan Pfajfar, župnik 9 K, Marija Ravnik 2 K, Terezija Torkar 2 K.

Skupna svota 1383 K 82 vin.

O predmetih:

Angela Rogl: znamke, Ivana Stefančič: oltarno ogrinjalo, Janez Bukovnik: znamke, Terezija Franko: podobe, znamke, Antonija Devet: oblačila.

Navod, kako napravljati cerkveno perilo.

Plemenitim dobrotnicam, ki so darovale napikanih čipk, se iskreno priporočamo, naj se ozirajo na te le podatke: Jako dobrodošle so čipke za altarne prte; a dolge naj bodo 4 metre ali 4 in pol, in sicer morajo imeti popolnoma to mero, kajti če so komaj tako dolge ali še celo krajše, so v ta namen nerabne, ali pa jih je treba še podaljšati, ker se altarni prti vedno režejo in šivajo po gori nakazani dolgosti; glede širokosti zadostuje 15 cm. Tudi ožje se dado porabiti, če se pridoda temu primeren vsnutek iste dolgosti in kakih 8 cm. širok. Ta skupina se kaj lepo poda, če se vmes všije platnen trak. Krajše čipke se porabijo za obhajilne rutice, katerih se pa ne potrebuje toliko. Čipke za te rutice so dovolj široke 10 cm, dolge pa 2—3 m. Vzorcji za te čipke morajo biti cerkvenega značaja, prav primerni so vzorcji s križem, tudi naj nimajo preglbokih zarez, ker so tako trpežnejše in se dado lažje snažiti.

Tvarina naj je dobra, krepka; prav priporočati je lanene niti, sicer je pa dobra tudi navadna preja za kvačkanje. Po cerkvenih predpisih morajo biti pa posebno čipke za albe iz lanenih niti (sukanca). Za te je treba 2 m 70 cm dolgosti, pa 15 cm širokosti, dalje za obložbe (zaslece) na rokavih 2 komada čipk po 40 cm dolgih in kvečemu 15 cm širokih. Tudi naj ni globokih zarezkov. Za koretlje (rokete) velja ta-le mera: za spodaj istotako 2 m 70 cm na dolgost, pa za vsak rokav 60 cm. Širokost je poljubna od 20 cm. više, vsekakor pa bo naj za rokave manjša. Za te čipke se čisto lahko rabi preja (za kvačkanje), ker so čipke iz lanenih niti pretežke.

Čipke iz krem-niti (crême) niso posebno porabne, le na antipendije se lahko prišijejo. Ti antipendiji so najljepši, če so vezeni z modro (za Marijine altarje) ali pa rdečo svilo, pri poslednjih je najbolje v osredju presladko Ime Jezus. Volna ni za rabo, ker jo prehitro molji poškodujejo. Velikost naj ne presega 3—3½ m; visoki so dovolj 75 cm, s čipkami vred.

Posebno dobrodošle so klekljane čipke iz sukanca iste dolgosti in širokosti kakor zgoraj, pa tudi manjše za drobno cerkveno perilo, ki se veliko rabi.

Za vse pa že naprej prisrčen »Bog povrni!«

Darila za afriške misijone v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravnitvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljatve se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: **Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata, 16.**